

ret beregnet var der i Grunden ikke en Stilstand, men snarere en lille Fremgang, og det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, syntes at slutte sig til den samme Betragtning. Jeg kan umulig tro, at det kan være det ærede Medlems Mening, at man skal lade Skattenedsættelse følge umiddelbart paa Forøgelse i eller Overflud af Statsindtægterne, thi saa maa man nødvendigvis ogsaa komme til at lade nye Skatter følge paa enhver Formindsættelse i Statens Indtægter. Jeg tror, at det vilde være at indføre her et Statshusholdningssystem, som skulde søge sin Lige i Verden. Det er en Hovedregel i den private Økonomi, at man bruger de gode Aar til at lægge Noget hen til at kunne faa imod med i onde Dage og kunne møde uforudsete og overordentlige Udgifter med. Naar Staten ikke bærer sig ad paa denne Maade, men stadig reducerer Statsindtægterne, reducerer den oplagte Formue, som — det er klart — selvfølgelig lige fuldt forudsættes at være tilstede i Landet, da er det ikke altid saa let at finde de fornødne Midler i Skatteborgernes Lommer, naar der indtræder overordentlige Begivenheder, og Låberne gaa tilbage; dette have tidligere Finansministre maattet bekjende.

Thorup: Jeg vilde nødig gjøre den høit- agtede Finansminister Uret. Jeg har ikke sagt, i alt Fald ikke ment, at den høitærede Minister skulde staa i Modstrid til Landstthinget med Hensyn til Anskuelse om Loldreformen, men hvad jeg har sagt, er, at han staa i Modstrid til Landstthinget med Hensyn til Afgangen i Loldindtægter, og det fastholder jeg, thi Landstthinget har ved Afstemningen vist, at det vilde gaa til en Nedgang af 800,000 Kr. Med Hensyn til Tobakstolden forekommer det mig, at de Udtalelser, vi have hørt, vise, at Regjeringen er enig med mig i, at der ikke sker nogen Nedgang i Loldindtægterne men snarere en Forhøielse.

Berg: Den Værdi, hvortil jeg ansætter Loldlovsforslaget, skal jeg fremdeles betegne som i det Høieste $\frac{1}{2}$ Dre pr. Individ, medens Folkethinget, hvis det fastholdt sit Udgangspunkt fra for 5 Aar siden, kunde efter Fremgangen i Landets Status gjøre Fordring paa et Afslag af 5—7 Kr. pr. Individ. Den ærede Finansminister byder altsaa imellem $\frac{1}{1000}$ og $\frac{1}{1500}$ af det, som Folkethinget kunde have Ret til at fordr. Den Berægning, jeg har anstillet, tør jeg nok sige holder Stik, men derfor har jeg ikke sagt, at Folkethinget vilde fordr en saa stor Nedgang. Den ærede Mini-

ster gif i sine Overveielser ud fra, hvad der var behageligt for en Finansminister, og for saa vidt indrømmer jeg, at det maa være behageligt for Finansministeren at kunne henlægge til senere Tid det Overflud, vi i de senere Aar have faaet ved at tage i Millionvis ud af Borgernes Lomme. So mere konservativ eller stoffkonservativ Finansministeren er i Skatteforhold, desto behageligere er denne Fremgangsmaade ganske vist for ham; men det er ikke dette, jeg har talt om. Jeg har talt om, hvad der vilde være statsøkonomisk rigtigt, og da er det min Overbevisning, at ligesom den private Mand, naar han lægger Noget hen til trangere Tid, ikke lægger det paa Ristebunden uden Forrentning, saaledes maa ogsaa Staten, naar den lægger hen, betro Beløbene til dem, der bedst kunne sørge for Forrentningen, nemlig Skatteborgerne. Jeg mener, at der med en temmelig hurtig Bevel, alt efter Behovet, maa ske enten Afslag eller kræves Tilskud til Statskassen. Det kunde ske ved at følge en af to Veie eller ved at følge dem begge, dels nemlig derved, at man havde en Formue- og Indtægtskat, som regulerede Balancen, saa at man i de Aar, hvor man ikke havde faaet Tilstrækkeligt ind i indirekte Skatter, kunde skruue Procenten lidt op til Dækning af det Manglende, og dels derved, at man paa Budgettet midlertidig kunde forhøie enkelte Soldatser for Finanssaaret. Ved et af disse Midler — eller ved dem begge — kunde en Finansminister, som satte sin Opgave ikke i, at Statskassen bignede af Penge, men i, at der var Velstand i Befolkningen og Frihed i Bevægelsen paa det materielle Omraade, aldrig komme i Forlegenhed. Jeg skyer ikke at udtale, at dette er min Opfattelse af, hvad der var behageligt og rigtigt for Skatteborgerne, for hvem Finansministeren som saadan er til.

Formanden (Rabbe): Der er forlangt Afslutning af Forhandlingerne af følgende Medlemmer: Klaus Bernsen, N. Larsen, A. Svind, Kristen Nielsen, S. Buch, Ole Christensen, Jens Busk, S. P. Kristensen, Bønløkke, Jørg. Pedersen, Kristian N. Stenbæk, D. Larsen, Højmark, L. Pedersen og Albertsen.

Der er indtegnet to Talere, nemlig det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgtreds (Frederiksen) og det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgtreds (Winther).

Frederiksen: Jeg frasalder Ordet.